

— Козето, ти си щастлива. Моя животъ вече изгасва. Хайде иди горѣ при мжжа си. Азъ си отивамъ.

И слѣдъ тѣзи думи той отвори вратата и си излѣзе.

Козета остана зачудена.

На другия день Жанъ Валжанъ пакъ дойде. Козета този път се отнесе малко студено къмъ него: не го покани горѣ.

Изглеждаше, че тя вече знае за затворническия му животъ. Мариусъ се бѣ обѣщаль да не ѝ казва, но не удържа думата си. Той разказа всичко, що му бѣ разправилъ самъ Жанъ Валжанъ. Тогава и на двамата сърдцата истинаха къмъ стареца. Тѣ го приемаха по-нататъкъ, но нѣкакъ безъ желание, сухо и щѣше имъ се по-скоро да си отиде или никакъ да не отива у тѣхъ. За това Мариусъ поржча да не топлятъ вече стаята. Еднажъ Жанъ Валжанъ отиде, видѣ стаята не топлена. Стана му много студено и мжчно. Другъ пътъ той забѣлѣжи, че столоветѣ отъ стаята бѣха изнесени.

И си рече:

— Значи тѣзи хора вече не ме искать!

Приказва съ Козета твърдѣ малко, стана и си тръгна, но бѣ толкова замисленъ, щото влѣзе въ чужда къща намѣсто въ своята. Той почна да мисли, че Мариусъ може да се съмнява, да не би паритѣ, които имъ даде на свадбата да сж крадени. — Не е чудно той да ми ги върне и да каже: „прѣдпочитамъ да бжда сиромашъ, отколкото да зема крадени пари“.

Мариусъ си нареди работата така, че да не се намира дома, кога идваше старецътъ. Но Жанъ Валжанъ забѣлѣжи това и прѣстана вече да ходи